

AFSCHRIJF

Eerste blad /

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 10 mei 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr.66.97.351/02/26

Griffie nr. 1567

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

, vulcaniseerder, geboren te op
, wonende te ;

Beklaagd van : Te

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

In casu:

op 24 mei 2006.

2772

Huize vromp door het openbaar Ministerie tegen

A.

1. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1984 tot en met 31 december 1984 (stuk 6):
het bouwen van een duiventil van 3 meter op 2 meter op 0,50 meter van de grond (stuk 2 en 5)
2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 1984 tot en met 31 december 1984 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:
de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

B.

1. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1999 tot en met 1 maart 1999 (stuk 6):
het bouwen van een duiventil van 3,50 meter op 1,85 meter op ongeveer 0,36 meter van de grond op 0,20 meter van linker perceel grens en op 0,80 meter van rechter perceel grens (stuk 44)
2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 1999 tot en met 1 maart 1999 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:
de sub B1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen **A1, A2, B1 en B2** de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te

op wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van openbare aankoop verleden op 08/01/1971.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de beklaagde in zijn antwoorden en verdediging voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door zijn raadsman mr. , advocaat te

De zaak werd in beraad genomen op 15.3.2006.

I. Voorwerp van de vordering.

De beklaagde wordt als eigenaar vervolgd :

A. in de periode van 1 januari 1984 tot en met 31 december 1984 voor :

1. het bouwen van een duiventil van 3 meter op 2 meter op 0,50m van de grond;
2. de voormelde wederrechtelijke constructie in stand te hebben gehouden en dit in de periode van 1 januari 1984 tot en met 31 december 1984 tot de datum van het bevel tot dagvaarding zijnde 8/11/2004.

B. in de periode van 1 januari 1999 tot en met 1 maart 1999 voor :

1. het bouwen van een duiventil van 3,50 meter op 1,85 meter op ongeveer 0,36m van de grond en op 0,20m van de linker perceelgrens en op 0,80m van de rechter perceelgrens;
2. de voormelde wederrechtelijke constructie in stand te hebben gehouden en dit in de periode van 1 januari 1999 tot en met 1 maart 1999 tot de datum van het bevel tot dagvaarding zijnde 8/11/2004.

II. Feiten

De beklaagde kocht het onroerend goed, gelegen te _____ en gekend ten kadaster onder _____ aan, bij akte van openbare verkoop van 8/01/1971. Volgens het gewestplan _____ is het onroerend goed gelegen in woongebied.

De verbalisant stelde vast op 3/06/2002 dat er zich in de tuin van de woning drie duiventillen bevonden onder de vorm van een tuinhuis opgericht en dat ze allen staan op betonstenen op ongeveer 50 cm van de grond.

Twee hebben een grootte van 3 meter op 2 meter, het derde van 2 meter op 1,5 meter; allen zouden op de perceelgrens met het linker gebouw staan.

De beklaagde verklaarde dat hij het eerste hok plaatste in 1970, het tweede staat er ongeveer 18 jaar en het derde plaatste hij begin 1999.

Bij schrijven van 17/02/2003 leidde de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar een herstellvordering in, gesteund op de beslissingen van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad _____ van 9/09/2002 en 10/02/2003, waarbij "het verwijderen van de 3 duiventillen en de stalling" werd gevorderd, evenals het opleggen van een dwangsom ten bedrage van 30 euro per dag in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Bij schrijven van 3/03/2003 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aangesloten bij de herstellvordering van de Stad _____ met dien verstande dat het opleggen van een dwangsom van 50 euro per dag werd gevorderd.

III. Ten gronde

Tenlastelegging A1.

Voor zover als bewezen, werd het misdrijf omschreven in de tenlastelegging A 1 gepleegd in de periode van 1 januari 1984 tot en met 31 december 1984.

Gelet op de verjaringstermijn voor wanbedrijven, zijnde 5 jaar is de strafvordering m.b.t. het misdrijf in alle omstandigheden vervallen door verjaring op 30/12/1994.

Tenlasteleggingen A2 en B2.

Verder dient de rechtbank na te gaan of de ten laste gelegde feiten nog steeds een misdrijf uitmaken.

De feiten maken een inbreuk uit op art. 99 § 1 1°, strafbaar gesteld door art. 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999(DORO).

Met betrekking tot de tenlastelegging A2 en B2, het instandhouden van de constructies vermeld onder de tenlastelegging A1 en B1, werd door art. 7 van het Decreet van 4 juni 2003 aan art. 146 van het DORO een derde en vierde lid toegevoegd dat luidt als volgt: "De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Onder ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan

De strafsanctie voor het instandhouden van de inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in:

1° ruimtelijk kwetsbare gebieden;

2° voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of

3° voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In zijn arrest nr. 136/2004 van 22 juli 2004 oordeelde het Arbitragehof dat het eerste geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf plaats vindt in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

Dat dit echter niet het geval is voor het tweede en het derde geval van strafbaarheid, namelijk wanneer het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden of een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De rechtsleer en rechtspraak waren verdeeld over de interpretatie van voormeld arrest, welke werd uitgeklaard door het Arbitragehof.

In zijn arrest nr. 14/2005 van 19/01/05 heeft het Arbitragehof beslist:

“ 1. Vernietigt in art. 146, derde lid, van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening, zoals toegevoegd bij art. 7 van het Decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “ voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.”

De discussie bestaat echter wel nog over de draagwijdte van de bewoordingen in art. 146 derde lid DRO “ “De strafsanctie geldt niet ...”.

Sommige rechtsleer is van oordeel dat er sprake is van een “strafuitsluitingsgrond”; een ander deel van de rechtsleer stelt dat er sprake is van het wegvallen van het misdrijf van de instandhouding indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, dat de decreetgever derhalve aan de delictomschrijving zelf heeft geraakt en niet enkel aan de strafwaardigheid.

De rechtbank is van oordeel dat art. 146 al. 3 dient gelezen te worden in de zin dat, indien aan de gestelde voorwaarden is voldaan, het misdrijf zelf van de instandhouding wegvalt.

Deze zienswijze wordt gesteund op de overweging dat deze interpretatie overeenstemt met de bedoeling van de wetgever, namelijk het bouwmisdrijf niet langer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen (Parl.St., Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1577/7, p.38); instandhouding is niet langer een misdrijf tenzij de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden of m.a.w. het betreft niet louter een “strafuitsluitende verschoningsgrond”, doch wel een “depenalisering” van het misdrijf van instandhouden van de stedenbouwmisdrijven.

Niet alleen de strafvordering vervalt maar ook de vordering tot het opleggen van een herstelmaatregel.

Dit is eveneens het geval indien de strafvordering met betrekking tot het initiële misdrijf is vervallen door verjaring.

In dit verband dient verwezen te worden naar eerdere rechtspraak van deze rechtbank onuitgegeven: Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur t.) e.a., 6de kamer van 24/12/2004 en de aldaar geciteerde rechtsleer en rechtspraak.

Dat het misdrijf van instandhouden A2 en B2 derhalve niet langer strafbaar is. De strafvordering die erop betrekking heeft is niet ontvankelijk.

Tenlastelegging B 1

De in hoofde van de beklagde aangehouden tenlastelegging is bewezen; de gegrondheid ervan werd trouwens bij besluiten niet betwist. Bij het bepalen van de bestraffing dient rekening gehouden te worden met de aard en de ernst van de feiten alsmede met de persoonlijkheid van de beklagde. Elke inbreuk op de stedenbouwwetgeving dient op zich als objectief ernstig te worden beschouwd. Ter zake dient wel rekening gehouden te worden met de feitelijke situatie ter plaatse, de geringe omvang van het bouwwerk. De beklagde heeft bovendien een blanco strafrechtelijk verleden. Er dringt zich een bestraffing op zoals hierna bepaald.

IV. Herstelvordering.

Met betrekking tot de herstellvordering van de Stad , ingeleid bij schrijven van 17/03/2003 (stuk 17 straf dossier) waarbij de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich bij schrijven van 3/03/2005 heeft aangesloten, verklaart de rechtbank zich onbevoegd om kennis te nemen van deze vordering in de mate dat deze gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging A1, en stelt dat deze vordering niet langer ontvankelijk is in de mate dat zij gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging A2 en B2.

Rest de herstellvordering gebaseerd op de tenlastelegging B1.

De door de Stad : geformuleerde herstellvordering is onduidelijk, en dienvolgens ook deze van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur die zich volledig bij deze vordering heeft aangesloten met dien verstande dat het opleggen van een dwangsom van 50 euro gevorderd werd in plaats van 30 euro. Dat de debatten dienen heropend te worden teneinde de bevoegde instanties toe te laten hun herstellvordering nader te preciseren.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

art. 91 K.B. 28.12.1950 verv. K.B. 29.7.92 gew. K.B. 23.12.93 gew. K.B. 11.12.01(€); (gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 4 V.T., art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 wvv 07.02.2003; (opdecimen)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40;

Wet van 29 juni 1964, art. 8 § 1; gew. W. 10.2.1994; (uitstel)-

W. 1.8.1985, art. 28, 29; gew. W. 24.12.1993, art. 3 & W. 22.04.03; K.B. 18.12.1986, art. 58; gew. K.B. 19.12.2003, art. 45 WVV 07.02.2003; gew. art. 1 K.B. 31.10.2005);

EG Verordening nrs. 1103/97, 974/98 & 2866/98 van de Raad van 17.6.97, 3.5.98 & 31.12.98(€);

art. 2, 3, 4, 6, 9 Eurowet 78 d.d. 26.6.2000; KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

art. 3 Eurowet 77 d.d. 30.06.2000; KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

Met betrekking tot tenlastelegging A1 : verklaart de strafvordering vervallen door verjaring.

Met betrekking tot tenlastelegging A2 en B2 : verklaart de strafvordering niet langer ontvankelijk.

Veroordeelt de beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B1 tot een geldboete van VIJFTIG FRANK, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd [=x 200], **247,89 euro** bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen **vervangen** worden door een gevangenisstraf van 15 dagen.

OVERWEGENDE dat de veroordeelde nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan TWAALF MAAND en dat men hopen mag dat hij zich voortaan niet meer zal misdragen, GELAST gedurende een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van de tegen hem uitgesproken geldboete van 50 frank.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, met 45 opdecimen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van **bijdrage** tot financiering van het **fonds** tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beklaagde éénmaal deze som;

Legt tevens aan de veroordeelde een **vergoeding** op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken;

(K.B. 11.12.'01 tot wijz. K.B.23.12.'93 -Wet 28.07.'92)

Verklaart zich met betrekking tot de herstellvordering van de Stad waarbij de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich heeft aangesloten, onbevoegd om kennis te nemen van deze vorderingen in de mate dat deze gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging A1 en stelt dat deze vorderingen niet langer ontvankelijk zijn in de mate dat zij gesteund is op het misdrijf onder de tenlastelegging A2 en B2.

Vooraleer verder recht te doen over de herstellvordering gebaseerd op de tenlastelegging B1, heropent de debatten, met verzoek aan het Openbaar Ministerie de bevoegde instanties om verduidelijking van de door hen ingeleide herstellvorderingen te vragen.

Stelt de zaak in voortzetting op 11.10.2006 om 9 uur.

Houdt de beslissing inzake de kosten aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

--- TIEN MEI TWEEDUIZEND EN ZES ---

Aanwezig: -----

Mevr. ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
Mevr. Substituut-Procureur des Konings;
Mevr. adjunct-griffier;

Voor eensluidend afschrift, afgeleverd aan de heer Procureur des Konings te Dendermonde ten einde te worden overgemaakt aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

9200 Dendermonde, de 2 juni 2006

De griffier-hoofd van dienst,

Luc Pauwels

VRIJ : B.I.